

ผลกระทบจากการท่องเที่ยวต่อชุมชน บริเวณคลองอัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

Impacts of Tourism towards Communities : Amphawa Canal Area, Samut Songkhram Province

อรรถพล จันทร์เพ็ญ¹
อภิวันท์ กำลังเอก²

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการศึกษา เพื่อศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบจากการท่องเที่ยวและผลกระทบจากการท่องเที่ยวต่อชุมชน ในด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม บริเวณคลองอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม 10 ชุมชน จำนวน 162 ตัวอย่าง โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ตามการตั้งถิ่นฐาน คือ กลุ่มที่อยู่รอบคลองอัมพวา จำนวน 65 ตัวอย่าง และกลุ่มที่อยู่รอบนอกคลองอัมพ瓦 จำนวน 97 ตัวอย่าง รวบรวมข้อมูลโดยใช้การสัมภาษณ์และแบบสอบถามที่สร้างขึ้น โดยใช้สถิติอย่างง่ายในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า ผลกระทบจากการท่องเที่ยวในด้านเศรษฐกิจ พบร่วงคุณภาพอนุรักษ์คลองอัมพวา ผลกระทบไม่ชัดเจน โดยผลกระทบในด้านบางที่มีมากที่สุด คือ การท่องเที่ยวทำให้เกิดธุรกิจในชุมชนมากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 94 สำหรับผลกระทบในด้านลบ คือ การท่องเที่ยวทำให้ค่าครองชีพสูงขึ้น คิดเป็นร้อยละ 73 กลุ่มรอบคลองอัมพวา ผลกระทบไม่ชัดเจน โดยผลกระทบในด้านบางที่มีมากที่สุด คือ เกิดการสร้างอาชีพและจ้างงานแก่ชุมชน คิดเป็นร้อยละ 99 สำหรับผลกระทบในด้านลบ คือ ทำให้ค่าเช่าพื้นที่มีราคาสูงขึ้น คิดเป็นร้อยละ 73 ด้านสังคม พบร่วงคุณภาพอนุรักษ์คลองอัมพวา ผลกระทบไม่ชัดเจน โดยผลกระทบในด้านบางที่มีมากที่สุด คือ กิจกรรมท่องเที่ยวคลองอัมพ瓦ส่งผลให้ชุมชนพัฒนามากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 82 สำหรับผลกระทบในด้านลบ คือ เกิดปัญหาการจราจร คิดเป็นร้อยละ 81 กลุ่มรอบคลองอัมพวา ผลกระทบไม่ชัดเจน โดยผลกระทบในด้านบางที่มีมากที่สุด คือ กิจกรรมท่องเที่ยวคลองอัมพ瓦ส่งผลให้ชุมชนพัฒนามากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 80 สำหรับผลกระทบในด้านลบ คือ เกิดปัญหาการจราจร คิดเป็นร้อยละ 71 ด้านสิ่งแวดล้อม พบร่วงคุณภาพของร่องน้ำรอบคลองอัมพวา และกลุ่มรอบคลองอัมพวา ผลกระทบไม่ชัดเจน โดยผลกระทบในด้านบางที่มีมากที่สุด คือ ปริมาณยะในวันที่ไม่มีการท่องเที่ยวสามารถจัดการได้ คิดเป็นร้อยละ 83 และ 75 ตามลำดับ สำหรับผลกระทบในด้านลบ คือ การท่องเที่ยวบริเวณคลองอัมพ瓦เกิดผลกระทบทางเสียงเพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 57 และ 75 ตามลำดับ

คำสำคัญ : ผลกระทบ, การท่องเที่ยว, อัมพวา

Abstract

The objective of this study was to explore tourism activities and tourism impacts to community in Ampawa Canal Area, Samutsongkram, economically, socially, environmentally. Population of this study was 162 residents from ten communities in Tambon Ampawa, Ampawa district, Samut Songkram. The population was divided into two groups according to residence locations; 65 samples of one group were those resided around Ampawa Canal, 97 samples of the other group were those resided outside Ampawa Canal. Data collected by interviewing and a use of questionnaire. Data analysis was done using simple statistics, such as percentage and mean.

The study found that the economic impacts of tourism to those who resided outside Ampawa Canal were insignificant. The most positive impact was that tourism had generated new businesses in community (94 percent). For negative impact, it was increase in cost of living (73 percent). For those who resided around Ampawa Canal, the impacts were also insignificant. The most positive impact was that it helped generated new career, and improved employment in community (99 percent). The negative impact was that there was increase in land-rent rate (73 percent). The social impacts found that those who resided outside Ampawa Canal were insignificant. The most positive impact was increase in tourism activities resulting in improve in community (82 percent). The negative impact was traffic problems (81 percent). The impact to those who resided around Ampawa Canal was insignificant. The most positive impact was increase in tourism activities resulting in improve in community (80 percent). The negative impact was traffic problems (71 percent). The environmental impacts found that those who resided outside Ampawa Canal and around Ampawa Canal were insignificant. The most positive impact was waste on non-tourism days was manageable (83 percent and 75 percent accordingly). The negative impact was increase in noise pollution (57 percent and 75 percent accordingly).

Keyword : Impact, Tourism, Ampawa Canal

บทนำ

ในปัจจุบันอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยอย่างยิ่งทำให้การดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจำเป็นต้องวางแผนการใช้ทรัพยากรท่องเที่ยวที่เหมาะสม เพื่อเตรียมความพร้อมและให้เกิดศักยภาพสามารถแข่งขันกับประเทศต่างๆ ได้

ประเทศไทยมีจุดแข็งและมีโอกาสตีกว่าหลายๆ ประเทคโนโลยีเรื่องความหลากหลายของทรัพยากรท่องเที่ยวที่เป็นธรรมชาติ โดยปกติแล้วทรัพยากรท่องเที่ยวจะแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1) ทรัพยากรการท่องเที่ยวประเพณีธรรมชาติ เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ

2) ทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์โบราณสถานและโบราณวัตถุ เป็นทรัพยากรท่องเที่ยวที่มีมนุษย์สร้างขึ้น

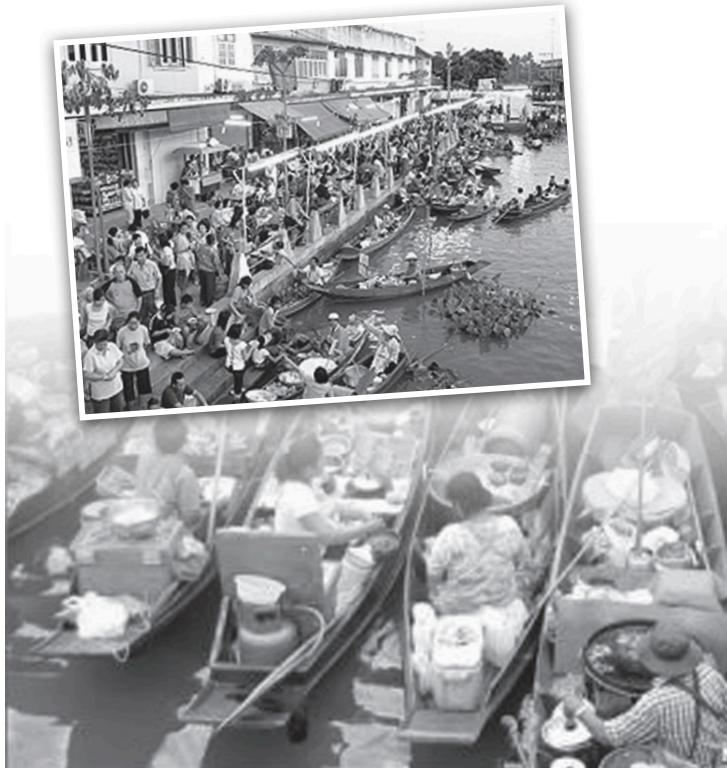
3) ทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทศิลปวัฒนธรรม ประเพณีและกิจกรรม เป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีมนุษย์สร้างขึ้นในรูปแบบของการดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคม (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548 : 26-27)

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจะให้ผลดีทางด้านเศรษฐกิจ คือ เป็นอุตสาหกรรมที่นำรายได้เข้าประเทศเป็นอันดับแรก คือ ปี พ.ศ. 2551 มีรายได้ประมาณ 531,000 ล้านบาท

(สายใจ ทันการ, 2550) แต่ก็ก่อให้เกิดผลกระทบในทางลบได้หากไม่ระมัดระวัง ผลกระทบในทางลบที่สำคัญมี 2 ประการ คือ ประการแรก ก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว และประการที่ 2 ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ชุมชนในท้องถิ่นที่มีแหล่งท่องเที่ยวตั้งอยู่ ความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว มาจากสาเหตุหลายประการ เช่น นักท่องเที่ยวไม่ช่วยกันระมัดระวังรักษาสิ่งแวดล้อม ปริมาณขยะมีจำนวนเพิ่มขึ้นและพฤติกรรมการทิ้งขยะที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนต่อชุมชน อีกทั้งความไม่สงบต่างๆ อันเนื่องมาจากการนักท่องเที่ยวเดินทางมาเยี่ยมเยือนเป็นจำนวนมาก หาก เช่น ปัญหาการจราจรติดขัด ปัญหาเสียงรบกวน และปัญหาค่าครองชีพในท้องถิ่นสูงขึ้น ฯลฯ ส่งผลให้เกิดแนวโน้มในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้มีผลกระทบทางลบน้อยที่สุด โดยให้นักท่องเที่ยวตระหนักรู้ถึงความสำคัญของสิ่งแวดล้อม และช่วยกันอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวให้คงสภาพที่ดีต่อไปนานๆ ในขณะเดียวกันก็ให้ชุมชนในท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวร่วมกับหน่วยงานของภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อจะได้ดูแลทรัพยากรการท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตนอย่างเต็มที่ (วีระวัฒน์ ตาลนาค, 2548 : บทคัดย่อ)

คลองอัมพวา อำเภอัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากหลังจากได้รับการเผยแพร่การท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2548 (คุณย์บริการท่องเที่ยว) โดยคลองอัมพวามีจุดเด่นในด้านความมีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมรวมไปถึงการดำเนินชีวิตที่เรียบง่ายและยังคงความเป็นธรรมชาติที่ดั้งเดิมของการประกอบอาชีพทำให้อัมพวาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากจากนักท่องเที่ยวประกอบกับระบบการเดินทางที่อยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพโดยในพื้นที่คลองอัมพวานั้นมีการใช้หัวเรือการเดินทางท่องเที่ยวทั้ง 2 ประเภท คือ การนำหัวเรือมาไว้ในคลองอัมพวา มาเป็นหัวเรือการทางการท่องเที่ยว และได้นำวีธีชีวิตความเป็นอยู่ในชุมชนเป็นเอกลักษณ์ของการท่องเที่ยวด้วยการนำวัฒนธรรมในการดำเนินชีวิตมาใช้ดึงดูดนักท่องเที่ยว ซึ่งผลจากการพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้เกิดธุรกิจจากการท่องเที่ยวขึ้นหลายประเภท เช่น การให้เช่าที่พักแบบโฮมสเตย์ บริการนำท่องเที่ยวบริเวณคลองอัมพวา, การเปิดร้านขายอาหารและผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น กล่าวได้ว่าการท่องเที่ยวบริเวณคลองอัมพ瓦มีกิจกรรมต่างๆ มากมายและสามารถจำแนกรูปแบบการท่องเที่ยวได้ดังนี้ การท่องเที่ยวเชิงเกษตร การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยรูปแบบการท่องเที่ยวดังกล่าวข้างต้น มีการบริหารจัดการโดยชุมชนรวมกับหน่วยงานของภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการดูแลและสนับสนุนการท่องเที่ยวบริเวณคลอง

อัมพวา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 เป็นต้นมา ทำให้มีการพัฒนาคลองอัมพวากลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวจนถึงในปัจจุบัน

อย่างไรก็ตามผลจากการพัฒนาทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมา เช่น ปัญหาเรื่องจำนวนนักท่องเที่ยวที่มากขึ้นในขณะที่แหล่งท่องเที่ยวมีพื้นที่จำกัดทำให้ขาดความสามารถในการรองรับ (carrying capacity) มีจำกัด ส่งผลกระทบให้เกิดปัญหาด้านขยะ, คุณภาพน้ำและปัญหาความขัดแย้งของชุมชนเกี่ยวกับลิ่งและล็อก เนื่องจากการประกอบธุรกิจนำท่องที่หิ้งห้อย ต้องมีการนำที่ยวในเวลากลางคืนทำให้เสียงเรื่อและคลื่นรบกวนชีวิตริบ้านเป็นอย่างมาก คลื่นจากเรือนำท่องทำให้น้ำทะเลตลิ่งพังก่อให้เกิดความเสียหายกับบ้านเรือนของชาวบ้าน อีกทั้งชาวบ้านยังเชื่อว่าทำให้ระบบนิเวศเปลี่ยนแปลงไป เพราะนอกจากชาวบ้านต้องทำลายต้นลำพูชึ้นแหล่งที่อยู่อาศัยของหิ้งห้อยเพื่อตัดปัญหาความรบกวนแล้ว ทำให้เกิดปัญหาเรื่องความเปราะบางทางอารมณ์ของชาวบ้านและผู้อยู่อาศัยในบริเวณที่ได้รับผลกระทบกับนักท่องเที่ยวอีกด้วย (ปรีชา เจียมหยุ, 2548) นอกจากนั้นคุณภาพน้ำของแม่น้ำแม่น้ำแม่กลอง ซึ่งเป็นแม่น้ำที่ไหลไปสู่คลองอัมพวา จากการวัดคุณภาพน้ำบริเวณสถานีตรวจอุณหภูมิร่องรอยแกอัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ในวันที่ 28 พฤษภาคม พ.ศ. 2552 พบร่วมกับคุณภาพเสื่อมโทรมมาก

จากสถานการณ์ข้างต้นสามารถกล่าวได้ว่า การท่องเที่ยว

เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่กระตุนให้เกิดผลกระทบต่อคุณภาพน้ำไม่ทางตรงก็ทางอ้อมบริเวณคลองอัมพวา อีกทั้งปัญหาความชัดແยังที่เกิดขึ้นในอดีตได้สะท้อนให้เห็นว่า การท่องเที่ยวได้ส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้าน

ดังนั้นการศึกษาผลกระทบจากการท่องเที่ยวต่อชุมชน
บริเวณคลองอัมพวา จังหวัดสมุทรสาคร จะทำให้ทราบถึง
ผลกระทบที่เกิดจากกิจกรรมการท่องเที่ยว ทั้งในด้านบวกและ
ด้านลบ ซึ่งผลการศึกษาสามารถทำให้เกิดความเข้าใจถึงสภาพ
การณ์ที่เป็นอยู่ต่ออดีตปัจจุบันที่เกิดขึ้น ตลอดจนข้อมูลที่ได้
จะเป็นประโยชน์โดยตรงสำหรับเป็นแนวทางการแก้ปัญหาของ
ชุมชนในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนบริเวณคลอง
อัมพวาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อตอบสนองแนวทางการ
ท่องเที่ยวที่อยู่บนพื้นฐานของทรัพยากรธรรมชาติ ทำให้การ
ท่องเที่ยวสามารถอยู่ร่วมกับชุมชนท้องถิ่นแบบพึ่งพา กันและ
ส่งผลกระทบต่อชุมชนน้อยที่สุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- เพื่อศึกษาภาระภารกิจการท่องเที่ยวบริเวณคลองอัมพวา
 - เพื่อศึกษาผลกระทบด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม จากการท่องเที่ยวต่อชุมชนบริเวณคลองอัมพวา
 - เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม จากการท่องเที่ยวต่อชุมชนบริเวณคลองอัมพวา

ขอบเขตของการวิจัย

พื้นที่ศึกษา ตำบลอ้มพวา อำเภออ้มพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลตำบลอ้มพวา มีเนื้อที่ประมาณ 2.5 ตารางกิโลเมตรโดยเทศบาลตำบลอ้มพวามีทั้งหมด 10 ชุมชน สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยแบ่งชุมชนออกเป็น 2 กลุ่มตามการตั้งถิ่นฐาน ดังนี้

1. กลุ่มรอบคลองอัมพวา ประกอบด้วย 4 ชุมชน คือ ชุมชนตลาดอัมพวา ชุมชนคลองอัมพวา ชุมชนวัดอัมพวัน ชุมชนประชาธิค

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทำให้ทราบข้อมูลเบื้องต้นสำหรับการวางแผนในการ

จัดการท่องเที่ยวบริเวณ คลองอัมพวา

2. ทำให้ชุมชนและหน่วยงานในท้องถิ่นทราบถึงผลกระทบและความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยว ซึ่งจะนำไปสู่การมีส่วนร่วมในการพัฒนาท่องเที่ยวที่อยู่ร่วมกับชุมชนท้องถิ่นต่อไป

วิธีดำเนินการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (primary data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมโดยวิธีการสำรวจภาคสนาม (Survey Based Technique) ด้วยเครื่องมือที่สร้างขึ้น ซึ่งได้แก่ แบบสอบถามสำหรับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 162 ตัวอย่าง

2. ข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) เป็นข้อมูลเพื่อใช้สนับสนุนการศึกษาในครั้งนี้ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นได้แก่ แนวคิดทฤษฎี ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลพื้นฐานของพื้นที่ศึกษา ซึ่งได้รวมรวมค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เช่น สำนักหอสมุด ม.เกษตรศาสตร์ เทศบาลตำบลล้อมพวา รวมถึงเอกสารประกอบการเรียน วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง รายงานการวิจัย บทความที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนข้อมูลที่หน่วยงานต่างๆ ได้จัดทำไว้ และข้อมูลทางอินเตอร์เน็ต

ประชากรและการสู่มตัวอย่าง

ใช้ข้อมูลจำนวนประชากรของเทศบาลตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ชี้งับว่าเทศบาลตำบลอัมพวา ประกอบด้วย 10 ชุมชน มีจำนวน 1,079 ครัวเรือน ใช้วิธีการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรการคำนวณ ประชากรที่มีขนาดหลักพัน ใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 10-15 (ยุทธ ไกยวรรณี, 2544) ซึ่งจำนวนครัวเรือน 1,079 ครัวเรือน ใช้การสุ่มขนาดตัวอย่างร้อยละ 15 ได้จำนวนตัวอย่าง 162 ตัวอย่าง การเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม เป้าหมาย คือ กลุ่มรอบคลอง อัมพ瓦และกลุ่มรอบนอกคลองอัมพวา โดยใช้วิธีการและแบ่งจำนวนตัวอย่างจากสุ่มตัวอย่างแบบบันเดิร์กู ตามลักษณะการตั้งถิ่นฐานของประชากร โดยใช้พื้นที่บริเวณรอบคลองอัมพวา เป็นเกณฑ์การแบ่ง ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่อาศัยอยู่บริเวณรอบคลองอัมพวา มีจำนวน 4 ชุมชน ประกอบด้วย ชุมชนวดอัมพวน ชุมชนตลาดอัมพวา ชุมชนคลองอัมพวา

และชุมชนประชาอุทิศ สำหรับกลุ่มที่อาศัยอยู่รับนองคลองอัมพวา มีจำนวน 6 ชุมชน ประกอบด้วย ชุมชนริมแม่น้ำ ชุมชนบางจาก ชุมชนบ้านหัวแหลม ชุมชนโรงเจ ชุมชนบางกะพ้อม 1 และชุมชนบางกะพ้อม 2 การกำหนดสัดส่วนจำนวนตัวอย่างที่เก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามของแต่ละกลุ่มเป้าหมาย คือ กลุ่มรับนองคลองอัมพวา จำนวน 4 ชุมชน ซึ่งมีทั้งหมด 431 ครัวเรือน ได้จำนวนตัวอย่างทั้งสิ้น คือ 65 ตัวอย่าง สำหรับกลุ่มรับนองคลอง อัมพวา จำนวน 6 ชุมชน มีทั้งหมด 648 ครัวเรือนได้จำนวนตัวอย่างทั้งสิ้น คือ 97 ตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม ชี้แจงผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามโดยการสัมภาษณ์รายบุคคล

ผลิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย และร้อยละ และการประมาณอิบायเพล็อกข้อมูลเชิงคุณภาพ สรุปผลการวิจัย

ชุมชนอัมพ瓦มีความโดดเด่นทางทรัพยากรธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ และสถาปัตยกรรมที่มีคุณค่า มีวัฒนธรรมวิถีชีวิৎและภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวเป็นมรดกทางวัฒนธรรม วิถีชีวิৎและภูมิปัญญาท้องถิ่นที่สำคัญของชุมชนอัมพวาจำแนกเป็น 3 ประเภท คือ วิถีชีวิทที่สัมพันธ์กับแม่น้ำลำคลอง วิถีชีวิทที่สัมพันธ์กับเศรษฐกิจชุมชน และ คิลปหัตถกรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น กิจกรรมการทำที่ยวของ

อำเภอัมพวา เป็น ตลาดน้ำยามเย็น อุทยานพระบรมราชานุสาวรดี พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดล้านภาลัย โครงการอัมพวาชัยพัฒนานุรักษ์ ล่องเรือชมทั่วห้อย วิถีชีวิทชุมชนริมคลองอัมพวา กิจกรรมไหว้พระ 9 วัด คือ ผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมของชุมชนที่อยู่รับนองคลองอัมพวาและชุมชนที่อยู่รับนองคลองอัมพวา โดยผลกระทบของการห่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจที่ได้รับผลกระทบด้านมากที่สุด คือการทำท่องเที่ยวทำให้เกิดธุรกิจในชุมชน การห่องเที่ยวก่อให้เกิดปัญหาราคาที่ดินสูงขึ้น ตามลำดับ ผลกระทบด้านลบ คือ การห่องเที่ยวทำให้ค่าครองชีพสูงขึ้น ผลกระทบของการห่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจที่ได้รับผลกระทบด้านมากที่สุด คือเกิดการสร้างอาชีพและการจ้างงานแก่ชุมชน การห่องเที่ยวทำให้เกิดธุรกิจในชุมชนมากขึ้น ผลกระทบด้านลบ คือ ทำให้ค่าเช่าพื้นที่มีราคาสูงขึ้น ผลกระทบด้านลักษณะ พบร่วม ผลกระทบด้านบวกมากที่สุด คือ กิจกรรมห่องเที่ยวคลองอัมพวาส่งผลให้ชุมชนพัฒนามากขึ้น ผลกระทบด้านลบ คือ เกิดปัญหาการจราจรผลกระทบด้านลักษณะแล้วล้อมที่ได้รับผลกระทบด้านมากที่สุด คือ ปริมาณขยายในวันที่ไม่มีการห่องเที่ยว สามารถจัดการได้ധำที่มาจากการห่องเที่ยว สามารถจัดการได้ด้วยการห้องบ้านเรือนมีอุปกรณ์รองรับเพียงพอ ผลกระทบด้านลบ คือ การห่องเที่ยวบุรีรัมย์คลองอัมพวาเกิดผลกระทบทางเสียงเพิ่มขึ้น

การศึกษาผลกระทบจากการห่องเที่ยว ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาด้านเศรษฐกิจ พบร่วมกับกลุ่มรับนองคลองอัมพวา ผล

ກະທບໄມ່ຂັດເຈນ ໂດຍພລກຮບໃນດ້ານບວກທີ່ມີມາກທີ່ສຸດ ດືອກ
ການທ່ອງເຖິງທຳໃຫ້ເກີດຮູກຈິໃນໜຸ່ມໜຸນມາກີ່ນີ້ ຄິດເປັນຮ້ອຍລະ
94 ສໍາຫວັບພລກຮບໃນດ້ານລົບ ດືອກ ການທ່ອງເຖິງທຳໃຫ້ຕ່າ
ຄຣອງເຊີພສູງີ່ນີ້ ຄິດເປັນຮ້ອຍລະ 73 ກລຸ່ມຮອບຄລອງອັມພວາ ພລ
ກະທບໄມ່ຂັດເຈນ ໂດຍພລກຮບໃນດ້ານບວກທີ່ມີມາກທີ່ສຸດ ດືອກ
ເກີດກາຮ້າງອາເຊີພແລະຈ້າງງານແກ້ໜຸ່ມໜຸນ ຄິດເປັນຮ້ອຍລະ 99
ສໍາຫວັບພລກຮບໃນດ້ານລົບ ດືອກ ທຳໃຫ້ຕ່າເຂົ້າພື້ນທີ່ມີມາຄຸງ
ີ່ນີ້ ຄິດເປັນຮ້ອຍລະ 73 ດ້ານສັ່ງຄມ ພບວ່າກ່າລຸ່ມຮອບນອກຄລອງ
ອັມພວາ ພລກະທບໄມ່ຂັດເຈນ ໂດຍພລກຮບໃນດ້ານບວກທີ່ມີ
ມາກທີ່ສຸດ ດືອກ ກິຈກຽມທ່ອງເຖິງວຄລອງອັມພວາສົ່ງຜລໃຫ້ໜຸ່ມໜຸນ
ພັດນາມາກີ່ນີ້ ຄິດເປັນຮ້ອຍລະ 82 ສໍາຫວັບພລກຮບໃນດ້ານ
ລົບ ດືອກ ເກີດປ່ອງຫາກຈາກຈາກ ອິດເປັນຮ້ອຍລະ 81 ກລຸ່ມຮອບ
ຄລອງອັມພວາ ພລກະທບໄມ່ຂັດເຈນ ໂດຍພລກຮບໃນດ້ານບວກ
ທີ່ມີມາກທີ່ສຸດ ດືອກ ກິຈກຽມທ່ອງເຖິງວຄລອງອັມພວາສົ່ງຜລໃຫ້
ໜຸ່ມໜຸນພັດນາມາກີ່ນີ້ ຄິດເປັນຮ້ອຍລະ 80 ສໍາຫວັບພລກຮບໃນ
ດ້ານລົບ ດືອກ ເກີດປ່ອງຫາກຈາກຈາກ ອິດເປັນຮ້ອຍລະ 71 ດ້ານ
ສິ່ງແວດລ້ອມ ພບວ່າກ່າລຸ່ມຕ້ວອຍ່າງຮອບນອກຄລອງອັມພວາແລະ
ກລຸ່ມຮອບຄລອງອັມພວາ ພລກະທບໄມ່ຂັດເຈນ ໂດຍພລກຮບ

ໃນດ້ານບວກທີ່ມີມາກທີ່ສຸດ ດືອກ ປຣມາຄນຍະບັນໃນວັນທີໄໝເກີດກາທ່ອງ
ເຖິງວສາມາດຈັດກາໄດ້ ອິດເປັນຮ້ອຍລະ 83 ແລະ 75 ຕາມ
ລຳດັບ ສໍາຫວັບພລກຮບໃນດ້ານລົບ ດືອກ ການທ່ອງເຖິງວບຮົວເນ
ຄລອງອັມພວາເກີດພລກຮບທາງເສີຍເພີ່ມີ່ນີ້ ອິດເປັນຮ້ອຍລະ
57 ແລະ 75 ຕາມລຳດັບ

ຂໍ້ເສັນອະນະ

1. ຄວາງຈັດອົບຮມໃຫ້ຄວາມຮູ້ ທຳຄວາມເຂົ້າໃຈຮ່ວມກັນໃນ
ເຮືອຂອງການທ່ອງເຖິງ ແລະໃຫ້ໜຸ່ມໜຸນມີສ່ວນຮ່ວມໃນການບວງຮາ
ຈັດກາ ໂດຍຄຳນິ້ນຄື່ງຕ້ກຍກາພແລະຄວາມຕ້ອງການຂອງສ່ວນຮ່ວມ
ເປັນສຳຄັນ

2. ຄວາມກີ່າວປະສົມພັນອີເກີດກັບສຕານທີ່ແລະກິຈກຽມ
ການທ່ອງເຖິງເຢືນໆາ ມີເພີ່ມຮູ່ປະບົບການທ່ອງເຖິງທີ່ນ່າສັນໃຈ
ໃນພື້ນທີ່ເພື່ອເປັນຈຸດດຶງດູດນັກທ່ອງເຖິງ ອີກທັງໝົດໃຫ້ເກີດກາ
ກະຈາຍຍອຍ່າງຫ້ວັດີໃໝ່ກະຈຸດເພະບວງຮົວເນຮອບຄລອງອັມພວາ

3. ຜ່າຍງານທີ່ຮັບຜິດຂອບໃນພື້ນທີ່ຄວາງແພນ ແລະ
ສົ່ງສົມໃຫ້ໃນແຕ່ລ່າມໜຸນສາມາດບວງຮາຈັດກາໄດ້ດ້ວຍຕານເອງ

เอกสารอ้างอิง

นิคม จารมณี (2546). การท่องเที่ยวและจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว กรุงเทพ โอล เอส พรินติ้ง เข้าส์ นภาวรรณ ฐานะกาญจน์. (2543). เอกสารประกอบการสอน วิชาหลักนันทนาการและการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ.

ภาควิชาอนุรักษ์วิทยา คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
ปรีชา เจริญหยุ. (2548). สิ่งแวดล้อมกับการพัฒนา. โครงการจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะเศรษฐศาสตร์.

กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ยุทธ ไกยวรรณ. (2544). สถิติสำหรับการวิจัย. ศูนย์หนังสือราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร, กรุงเทพฯ.
วีระวัฒน์ ตาลະนาด. (2548). การศึกษาผลกระทบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีต่อชุมชนท้องถิ่น :

กรณีศึกษาสหกรณ์ไฟฟ้าโครงการหลวงแม่กำปอง จำกัด. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์สหกรณ์,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
สายใจ ทันการและคณะ. 2550. การศึกษาภาพลักษณ์การท่องเที่ยวอีสานใต้. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.